

— Не, много е близу! — отговориха тѣ любезно, разбрали шегата ми.

Къмъ 8 и половина часа вечерята бѣхме вече въ манастира. Той гъмжеше отъ лѣтувачи, които съвсемъ нѣмаха видъ на богомолци и това убиваше манастирския духъ на светата обителъ. Нашитѣ двама учени, макаръ уморени, отидоха да разгледатъ манастира, най-голѣмиятъ български манастиръ, крепостта на българския духъ презъ вѣковетѣ на най-тъмното робство, крепенъ отъ духа на първия български религиозенъ и нравственъ гений — св. Иванъ Рилски! Както съ своя цѣлостенъ видъ, така и съ своитѣ отдѣлни нѣща, Рилскиятъ манастиръ е тѣй огроменъ и внушителенъ, че властно завладява не само този, който за пръвъ пѣтъ го вижда, но винаги колкото пѣти го посети.

Прекосили Рила отъ изтокъ на западъ, дошли вече тукъ, ние носѣхме въ душитѣ си цѣлъ единъ новъ свѣтъ, едно скъпо духовно богатство, придобито само за шестъ дни. Колко е богата нашата ролина, която тѣй щедро дарява тия, които общуватъ съ нея!

